

Opvækkelsen af Lazarus.

Teksten er fra Johannesevangeliet, der hvor Jesus opvækker den døde ven Lazarus.

Der er et liv til os alle, kort eller langt, og der venter os alle en død før eller siden.

At vi skal dø, er det eneste, der kan siges med sikkerhed om vort liv. Vi kan fortrænge det, leve adspredt som om døden ikke findes. Men en dag bliver vi indhentet. For nogle pludseligt og uventet, og det er voldsomt især for omgivelserne, for andre ganske langsomt, og nogle gange alt for langsomt!

Fortællingen om Lazarus viser os, at uanset hvilken slags død, vi taler om, så er livet altid stærkest. Ikke i kraft af livet selv som en indbygget naturlov. Men alene i kraft af Guds underfulde og nådige indgriben i livets og dødens verden ved Jesus Kristus. I det daglige kan vi erfare glimt af livets sejr, når solen trænger gennem de mørke skyer, når solsorten fløjter midt i efterårets undergang, eller når vi ser ind i et par glade øjne.

Det er kun små glimt. Øjeblikserfaringer af livets sejr. De kan ikke i sig selv overbevise os om livets sejr. Men de er der som små glimt af håb, og i lyset af evangeliet om Jesus Kristus, der er opstandelsen og livet, der kan og skal vi glæde os over de små glimt, der gives os.

Når virkeligheden melder sig for alvor, så erkender vi, at livet er en daglig gave, og at det bestemt ikke er en selvfølge. Og med den erkendelse kommer tanken, der kalder taknemmeligheden frem. Det er den tanke, der naturligt væver sig ind over fortællingen om Lazarus, som vi har hørt i dag.

Lazarus er død, hører vi. Vennen, Jesus, kom åbenbart for sent til at kunne gøre noget ved hans sygdom. Alligevel sker der det utrolige, at Jesus vækker ham til live. Det er et under. Det er et under, som er så underligt, at vi har svært ved at tro det og forholde os til det. Men vi ved, at Lazarus senere døde den død, vi alle skal dø, ja, så kunne vi jo også høre det som en fortælling, der lægger sig ind over vores liv og som vil fortælle os, at nogle gange kan det hele virke tomt, mørkt og uden håb, og så pludselig får vi skænket nyt mod, ny energi, nye forventninger – nyt liv!

At forstå livet sådan, det er dagligt at blive vakt til live. Det er bestemt ikke en selvfølge. Det er en gave.

Fortællingen om Lazarus er en lovsang til og om Jesus Kristus og en tak for det evige liv, som han skænker os. Det gør natten lys som dagen. Det sender et lysglimt ind i livets mørke, som en tilsigelse af Guds tilstedeværelse i vort liv.

Det er så vigtigt, at evangeliet bliver nutid; det er så vigtigt, at evangeliet også siger os noget i dag, at evangeliet vil os noget her i 2018. Siger evangeliet os ikke noget, kan vi lige så godt glemme Bibelen og alle dens ord, for så er og

bliver de ikke andet end smukke men også døde ord. Men evangeliets nerve er jo netop, at det er uden for tid og sted, at det er langtidsholdbart og slidstærkt, og at det til enhver tid vil os noget. Kalder på os og får os til at lytte.

Og sådan hører jeg fortællingen om Lazarus som min egen fortælling. At jeg, så længe jeg lever, får jeg givet livet, ikke som en selvfølge, men som en gave. Og når jeg en skønne dag møder døden, ja, så er det ikke dette tomme og mørke gravkammer. Nej, så møder jeg ham, der gik i forvejen for mig. Kristus. Fortællingen bliver således nutid – og bliver den ikke det, så siger den os ingenting.

Det er det vi skal lære af denne gode beretning. Vi skal forstå at alt og intet er os givet her mens vi er på vej. Så lad os favne dagen og livet, og lad os glæde os og takke for alt, der gives os.

Lone Hvejsel, provst i Ringkøbing